

SVAIGINANTIS
NIUJORKAS

3

SUSAN MEIER

Su jausmais
nejuokaujama

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Susan Meier

**SU JAUSMAIS
NEJUOKAUJAMA**

Trijų knygų serija
"*Svaiginantis Niujorkas*"
Trečia knyga

Versta iš Susan Meier,

Hired by the Unexpected Billionaire, 2020

© Susan Meier, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Ana Gorbatova, dizainas, 2023

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2023

ISBN 978-609-03-0899-8

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

Paslaptis – juokingas dalykas. Galima pamiršti bjaurią praeitį, susikurti naują gyvenimą ir jaustis visai laimingam, bet smegenis užvaldžius prisiminimams baimė netikėtai grįžta ir paverčia kraują į ledą.

Aš tą jau patyriau.

Marnė Olsen atsargiai įėjo į Šuto pastatą Manhatano rajone, jos širdis smarkiai plakė. Šlifoto metalo turėklai puošė atvirus laiptus dešinėje. Vestibiulį apšvietė dailūs, įmantrūs sidabriniai cilindrai, kabantys nuo aukštų lubų. Iš kavinės „Kofeino pliūpsnis“ kairėje sklido gardus kavos kvapas. Prie blizgančio stalo stovėjo durininkas juodu megztiniu ir baltais marškiniiais, pasirišęs raudoną kaklaraištį. Buvo liepos pradžia, bet oro kondicionierius įjungtas visu pajėgumu. Tikriausiai tam, kad durininkas galėtų dėvėti puošnų megztinį.

Tramdydama baimę ji giliai įkvėpė. Jau praėjo dešimt metų. Rodžerio Martino čia nebeturėtų būti. Net jei jo tėvas tebedirba devynioliktame aukšte, Rodžeris jau veikiausiai susiradęs darbą. Reikia tikėtis, kur nors labai toli nuo čia. Be to, tikimybė jį susitikti menka. Pokalbis dėl darbo neužtruks ir valandos.

Virpėdama, bet ryžtingai ji nužingsniavo prie durininko stalo.

- Aš Marnė Olsen. Atėjau į pokalbį su advokatu Maneliu iš „Voterso, Voters ir Montgomeerio“ bendrovės. Jis sakė, kad parodysite man privatų liftą ir duosite kodą.

Pagyvenęs vyras susiraukęs išėjo iš užstalės.

- Aš įvesiu kodą.

Marnė nusišypsojo.

- Puiku.

Vis dėlto jos pasitikėjimas savimi smarkiai susvyravo. Denis Manelis sakė, kad lifto kodas keičiamas kas valandą. Durininkas galėjo jai pasakyti kodą - juk pokalbiui pasibaigus, skaičiai bus pasikeitę. Bet ne. Atkreipęs dėmesį į kuklų vasarinį švarkelį, aptrintus batus, jis nepagalvojo, kad Marnė tik ką baigė universitetą. Pamatė šiukšlę. Moterį iš žemos klasės, siekiančią gauti aukštos klasės darbą.

Iš gėdos užkaito skruostai. Marnė ne visada buvo vargeta. Ji - Edžio Gouso, Manhatano nekilnojamojo turto magnato, dukra. Tačiau tėvas susikrovė daiktus ir, pasiėmęs jos brolių, paliko nevilties apimtą mamą su ja - dvylikos metų dukra, kurią toji turėjo auginti. Nuo to, Marnė manė, ir prasidėjo visos paslaptys.

Durininkas suspaudė kodą, dar kartą ją nužiūrėjo ir paniekinamai sušnirpštes nuėjo.

Lifto durims užsidarius Marnė virpėdama atsiduso. Prieš kurį laiką neabejojo, kad gyvenimas baigėsi tiesiogine žodžio prasme, manė, jog pretenduojant į darbo vietą niekaip nepavyks įveikti patikros proceso. Tačiau ji susirado auklės darbą. Agentūra tyrė visus kandidatus. Marnėi teko atskleisti savo gyvenimo detales. Ją patikrino, išsiaiškino paslaptį ir leido dirbti. Kol Marnė turi reikalų su šia agentūra, niekas kitas negali tyrinėti jos praeities. Paslaptis užrakinta. O ji gavo mielą, patikimą darbą ir galiausiai susikurs gražų ir saugų gyvenimą.

Nėra dėl ko nerimauti.

Po keleto akimirų privatus liftas sustojo Denio Manelio biure. Prieš atsidarant durims, Marnė susiėmė, pasistengė nusiraminti ir nusišypsojo.

Durų plokštės iš lėto išsiskyrė ir priešais akis atsivėrė biuras su tviskančiais ažuolo baldais, tačiau čia nieko nebuvo, tik ant kėdės stovintis mažas šunytis, pasidėjęs priekines letenėles ant stalo, palenkęs galvą lyg skaitė priešais padėtą dokumentą.

- Na, pone Maneli, jūs ne visai toks, kokio

tikėjausi.

- O kokio tikėjotės?

Išgirdusi vyrišką balsą kairėje Marnė net pašoko. Prispaudusi ranką sau prie krūtinės nebežinojo, mirti iš gėdos ar nusijuokti, kad jau buvo nutverta kalbanti su šunimi.

Nusprendusi išlikti ori ji pasisuko ir ištiesė ranką.

- Ponas Manelis?

Bet pakėlus akis ir pažvelgus į jį širdis sudrebėjo. Aukštas ir lieknas, dailiai kirptais trumpais juodais plaukais ir veriančiomis tamsiomis akimis, atrodė išsidabinęs, bet kartu vyriškas ir gundantis. Marnė puikiai įsivaizdavo jį miegamajame, apšviestame vos kelių žvakių, pilantį vyną į prabangias taures ir paverčiantį mylėjimąsi naujos rūšies menu.

Marnė sumirksėjo. Iš kur, po velnių, tokios mintys?

- Taip, aš Denis Manelis. O jūs turbūt Marnė Olsen, kandidatė į aukles, su kuria turiu susitikti antrą valandą?

- Taip.

Jis kartą gana staigiu judesiu spustelėjo jai ranką, tada paleido ir nuėjo prie savo stalo.

Paėmė šuniuką.

- Osvaldai, mes apie tai kalbėjome. Jūsų bakalauro laipsnio neužtenka. Kad galėtumėte redaguoti dokumentus, turite įstoti į teisės mokyklą ir išlaikyti egzaminus.

Puikus humoro jausmas nustebino Marnę. Šuniukas malėsi vyro glėbyje, kol pagaliau rausvu liežuvėliu pasiekė Denio Manelio veidą. Lyžtelėjo švariai nuskustą smakrą. Suvizgino uodegę, net storas pilvelis suvirpėjo. Atrodė, lyg nežinotų, ką daryti su savo didelėmis letenomis.

Marnė prisidengė lūpas pirštais, kad nesijuoktų. Puiki porelė.

Neapsakomai gražus viršininkas ir uodegėlė vizginantis šuniukas. Tačiau... Osvaldas? Marnė susiraukė. Jis tikrai supainiojo vardą.

- Šitas šuo ne Osvaldas.

Denis Manelis pažiūrėjo taip, tarsi Marnė būtų pavogusi paskutinį sausainį.

- Atsiprašau?

- Jis Viglis, - tarė ji ir priėjusi paglostė šuniuką.

Šis pastatė ausytes. Uodegėlė smarkiai sujudėjo. Didžiulės letenos nukaro nuo Denio dilbio.

Sprendžiant iš jų dydžio, tai galėtų būti aksamaspalvis labradoras.

- Tu juk Viglis, ar ne, mielasis? - Marnė paėmė pūkuotą energijos kamuoliuką iš jo šeimnininko, o šuo aštuoniasdešimt kartų greitai lyžtelėjo jai smakrą. - O, kaip matau, kai kas nelankė paklusnumo mokyklos.

- Vaikystėje turėjau šunį. Jis niekada nelankė paklusnumo mokyklos.

- Kur gyvenote?

- Valstijos šiaurėje.

Marnė susiraukė.

- Mažas miestelis skiriasi nuo Parko aveniu. Juk vesitės Viglį, kai eisite pasivaikščioti su savo berniuku, ar ne? Jis sutiks nepažįstamų šunų. Susidurs su žmonėmis, kurių nebus matęs. Jis labai žaismingas, - Marnei kalbant šuniukas džiaugsmingai raitėsi ant rankų, - todėl kada nors tikrai užsimanys užmegzti kontaktą, o kai taip atsitiks, gali baigtis ir nelabai gerai.

- Maniau, kad samdau auklę.

- Taip.

- Ne šunų ekspertę.

Išgirdus tokį abejingą balsą jos nugara vėl pašiorpo iš baimės. Denis Manelis už darbą siūlė triskart daugiau, nei ji paprastai gaudavo, o jai pinigų reikėjo. Be to, tai gali būti nuolatinis darbas. Marnė nenorėjo visko prarasti dėl

neapgalvotos pastabos.

- Daugelis žmonių, pas kuriuos dirbau, turėjo ir šunis. Štai kodėl juos pažįstu.

- Tai gal galėtumėte jį dresuoti?

Marnę vėl apėmė baimė. Ji nervinosi taip ne-saugiai jausdamasi greta nepažįstamų žmonių. Dėl to galėtų kaltinti Rodžerį Martiną. Leisti baimėi laimėti ir apgailestaujant ką nors išlemti per darbo pokalbį...

Šiaip ar taip, ji visa tai užmiršo, pakėlė smakrą ir pažvelgė Deniui Maneliui į akis. Tai svajonių darbas. Po kelių bandomojo laikotarpio mėnesių galės dirbti visu etatu. Tai reiškia, kad gal pavyks prižiūrėti tą patį vaiką iki paauglystės, geriau pažinti jį ir jo šeimą, o kartu atsidėti solidžią sumą. Marnė neleis tokiai progai išsprūsti iš rankų.

- Tai profesionalo darbas.

- Turėsiu ką nors pasamdyti?

- Arba užrašyti jį į mokyklą. Yra keletas puikių variantų. Galiu sudaryti sąrašą.

- Ko gero, man teks priimti pasiūlymą.

Marnės raumenys atsipalaidavo. Ji vėl kvėpavo normaliai. Keletą akimirų abu tylėjo. Denis Manelis tyrinėjo jos veidą tarsi bandydamas suprasti, ar Marnė kalba nuoširdžiai. O gal

todėl, kad niekas jo nepamokė, ką daryti. Kad ir kokia būtų priežastis, nužiūrinėjama Marnė stovėjo sustingusi. Jei jis spėjo charakterį iš veido, ji duos laiko suprasti, kad gali jaudintis, bet yra sąžininga.

Denis ištiesė rankas paimti šuniuko ir Marnė jį padavė.

- Prašau sėstis. - Jis mostelėjo į krėslą priešais. - Atsiprašau, kad esu toks išsiblaškęs. Per pastaruosius kelis mėnesius mano gyvenimas sugriuvo.

- Turbūt nelengva sužinoti, jog esi dvimečio tėtukas.

- Ne tik tai. - Denis paleido šuniuką ant mažučio gulto prie kojų ir padavė jam žaislą. - Jei ketinate man dirbti, turite žinoti viską.

- Gerai.

- Neseniai man pranešė, kad esu įvaikintas.

- O.

- Dabar turiu biologinį tėvą, kuris nori su manimi bendrauti, taip pat tėvius. Jie mane užaugino ir nusipelnė vietos, kurią uzurpuoja biologinis tėvas.

- Tikrai nejauku.

- Dar nė pusės nepasakiau. - Denis papurtė galvą. - Biologinis tėvas yra Markas Hintonas.

Marnė net išsižiojo.

- Markas Hintonas? Vyras, suvaidinęs savo mirtį?

- Jis sako nieko nefabrikavęs. Neva laivas užgesęs, jis atsidūręs saugioje vietoje, o tuos mėnesius, kai buvo dingęs, nematė naujienų ir negalėjo naudotis internetu.

- Oho.

- Tai tik ledkalnio viršūnė. Jis tarsi koks tornadas. Vis atsitrenkia. Ir atsiveda asmens sargybinių palydą. Dabar juos turi visi šeimos nariai. Markas Hintonas smalsus ir linksmas, prasis-melkė į mano asmeninį gyvenimą, surado mano sūnų ir nusprendė, kad tai puikus pretekstas sugadinti gyvenimą mažiausiai aštuoniems žmonėms.

Marnė atsilošė nenutuokdama, ką pasakyti. Jai teko dirbti įvairiuose namuose, matydavo kitų problemas iš arti ir niekada į tai neįsitraukdavo, paprastai tokiais atvejais pasakydavo ką nors neutralaus ir geranoriško. Bet tai darbo pokalbis ir Denis, be jokios abejonės, norėjo sužinoti, kaip ji reaguoja į tokias naujienas apie tėvą, liūdnai pagarsėjusį Marką Hintoną.

Tik net rizikuodama gyvybe ji nebūtų galėjusi sugalvoti tinkamo atsakymo. Marnės mama

buvo alkoholikė, tėtis – nekilnojamoji turto magnatas, įpratęs, kad visi vykdo įsakymus. Kai gyventi su mama tapo gėda, jis susikrovė daiktus, pasiėmė Marnės broliuką ir išsikraustė. Norėjo, kad Marnė eitų drauge, bet ji liko dar dienai: negalėjo pamesti likimo valiai sąmonės praradusios mamos, bijojo, kad ji mirs. Kitą rytą vis dar iki galo neišsiblaiviusi mama pabudo, bet niekaip negalėjo susisiekti su savo vyru, nes šis neatsiliepė į skambučius, ir ji palūžo – suskilo į milijoną mažų šukelių. Vis dėlto susiradusi, kur renkasi anoniminiai alkoholikai, nuo tada negėrė nė lašo.

Tėtis taip ir negrižo. Nesutiko pasimatyti su Marne, neleido jai bendrauti su mažuoju broliuku. Išvadino dukrą perbėgėle.

Marnė atsikrenkštė.

– Šį tą žinau apie tėvų dramas.

– Tai ne drama. Jis tiesiog ateina ir užvaldo gyvenimą. Dirbant teks su juo susidurti.

Marnė nusijuokė.

– Viskas bus gerai. Nepažeisdama pasitikėjimo galiu pasakyti, jog susitvarkiau su keliais sunkiais seneliais. Be to, vienas iš didžiausių auklės darbo privalumų yra tai, kad mažylį visada galiu išsivesti į vaikų kambarį. Tai subtilus,

bet veiksmingas būdas parodyti suaugusiajam, tarkim, seneliui, kad netinkamai pasielgęs jis praranda galimybę pabūti su vaiku, kurio atėjo aplankyti.

Denis nusišypsojo – pirma nuoširdi šypsena nuo tada, kai Marnė įžengė į kabinetą, – ir jo veidas pasikeitė, ištirpo keletas raukšlių ant kaktos ir aplink lūpas.

– Nuostabu.

Marnės širdis apsivertė krūtinėje. Pati nustebo pajutusi visu kūnu nubėgusį susižavėjimą. Nors pastaruosius šešerius metus kartkartėmis su kuo nors susitikinėdavo, jau seniai taip instinktyviai nereagavo. Tarsi geismas. Tarsi ilgesys.

Ilgėjosi to, ko negalėjo turėti.

Ne. To, dėl ko ji nerizikuos. Juo labiau kai ant kortos pastatytas finansinis stabilumas.

Ji nutaisė rimtą veidą. Šis darbas ne tik garantuos kambarį ir maistą. Leis užsitikrinti saugią ateitį. Susižavėjimas – tai tik hormonai. Marnei nereikia aiškinti, kokių nelaimių tai gali sukelti. Todėl dėkui, ne.

– Auklės visada daro tai, kas geriausia vaikui. Taip pat ir baudžia jų senelius.

Denis prunkštelėjo.

– Man puikiai tinka....